

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 184 (XXVIII) — Nr. 104

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 10 februarie 2016

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina	
HOTĂRĂRI ALE SENATULUI				
6.	2	a doua, art. 102 alin. (2), art. 342, art. 343, art. 344 alin. (1)—(3), art. 345 alin. (2) și (3), art. 346 alin. (2)—(7), art. 347 alin. (2) și art. 348 din Codul de procedură penală	6–11	
7.	2–3	DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI		
8.	3–4	49.	— Decizie privind eliberarea domnului Tudor Prisecaru din funcția de președinte, cu rang de secretar de stat, al Autorității Naționale pentru Cercetare Științifică și Inovare	12
9.	4–5	50.	— Decizie privind numirea domnului Ioan Ursu în funcția de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat, al Autorității Naționale pentru Cercetare Științifică și Inovare	12
DECRETE				
249.	5	51.	— Decizie privind exercitarea atribuțiilor președintelui Autorității Naționale pentru Cercetare Științifică și Inovare	13
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE				
Decizia nr. 784 din 17 noiembrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2014 pentru modificarea și completarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și ale art. 3 alin. (3) teza		52.	— Decizie privind numirea domnului Andrei Butaru în funcția de președinte, cu rang de secretar de stat, al Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor	13
		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE		
		219.	— Ordin al ministrului muncii, familiei, protecției sociale și persoanelor vârstnice privind aprobarea modelului de cerere pentru solicitarea ajutoarelor de urgență suplimentare acordate însoțitorilor persoanelor rănite în tragicul eveniment din 30 octombrie 2015	14–15

HOTĂRĂRI ALE SENATULUI

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRĂRE

privind vacantarea unui mandat de senator

Având în vedere demisia din calitatea de senator a domnului Ionuț Elie Zisu, ales în Circumscripția electorală nr. 3 Argeș, Colegiul uninominal nr. 4, în temeiul prevederilor art. 70 alin. (2) din Constituția României, republicată, ale art. 7 alin. (1) și (3) din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, republicată, precum și ale art. 188 și 194 din Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, cu modificările și completările ulterioare,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Senatul ia act de încetarea prin demisie a mandatului de senator al domnului Ionuț Elie Zisu, începând cu data de 8 februarie 2016, și declară vacant locul de senator ales în Circumscripția electorală nr. 3 Argeș, Colegiul uninominal nr. 4.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 8 februarie 2016, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE SENATULUI

CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

București, 8 februarie 2016.

Nr. 6.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRĂRE

cu privire la Comunicarea Comisiei către Parlamentul European și Consiliu — Un sistem de impozitare a întreprinderilor echitabil și eficient în Uniunea Europeană — COM (2015) 302 final

În temeiul dispozițiilor art. 67, art. 148 alin. (2) și (3) din Constituția României, republicată, și al Protocolului (nr. 2) anexat Tratatului de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunității Europene, semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007, ratificat prin Legea nr. 13/2008, având în vedere Raportul nr. 620/XLII din 23 decembrie 2015 al Comisiei pentru afaceri europene,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Comisia pentru afaceri europene a fost sesizată, în cadrul procesului de examinare aplicat actelor normative europene cu caracter nelegislativ, cu Comunicarea Comisiei către Parlamentul European și Consiliu — Un sistem de impozitare a întreprinderilor echitabil și eficient în Uniunea Europeană — COM (2015) 302 final.

Au fost avute în vedere procesele-verbale transmise de Comisia pentru buget, finanțe, activitate bancară și piață de capital și Comisia economică, industriei și servicii; au fost analizate și punctele de vedere ale Ministerului Finanțelor Publice și fișa de sinteză a Serviciului pentru afaceri europene.

Prezenta comunicare a Comisiei către Parlamentul European și Consiliu reflectă preocuparea instituțională europeană pentru reformarea sistemului de impozitare în Uniunea Europeană, prin promovarea unor inițiative de combatere a evaziunii fiscale, asigurare de venituri sustenabile și de asigurare a Pieței Unice Europene.

Propunerile urmează a se constitui într-un set de măsuri rigurose și coerent, structurat pe 5 domenii-cheie, după cum urmează:

1. regândirea bazei comune de consolidare a impozitării întreprinderilor;
2. asigurarea impozitării efective în locul în care sunt generate profiturile;
3. crearea unui mediu de afaceri mai bun;
4. creșterea transparenței fiscale;
5. instrumente UE pentru coordonare.

În urma examinării, Comisia pentru afaceri europene:

I. constată că:

— până în prezent, nu a avut loc, la nivelul administrației, o analiză aprofundată, care să genereze o poziție națională fermă. În schimb, Ministerul Finanțelor Publice a analizat secvențial documentul Comisiei, încercând să definească impactul anumitor măsuri asupra sistemului fiscal românesc și asupra economiei românești în ansamblu;

— România susține inițiativa referitoare la generarea unui sistem comun de impozitare aplicabil dobânzilor/redevențelor, ca și discutarea cu prioritate a unor clauze antiabuz. Totodată, fiind un domeniu de interes se susține ideea unor regimuri preferențiale de impozitare, cum este și regimul Patent Box;

— Comisia pentru afaceri europene sprijină măsura de regândire a Directivei CCCTB cuprinsă în Planul de acțiune al Comisiei, cu următoarele observații:

— susține continuarea discuțiilor tehnice pentru armonizarea regulilor fiscale de stabilire a bazei impozabile pentru companii, la nivelul tuturor statelor membre, cu concentrare pe elementele de calcul ale bazei;

— nu susține includerea elementelor de consolidare în proiectul de directivă și nici extinderea într-o fază viitoare a discuțiilor tehnice asupra acestor elemente;

— nu susține recuperarea transfrontalieră a pierderilor, considerând că aceasta nu poate fi disociată de măsura de consolidare fiscală/grupare fiscală;

— după prezentarea noii propuneri de directivă, România va continua examinarea elementelor bazei fiscale din punctul de vedere al impactului bugetar și administrative, iar în ceea ce privește Directiva 2003/49/CE a Consiliului din 3 iunie 2003 privind sistemul comun de impozitare, aplicabil plăților de dobânzi și de redevențe efectuate între societăți asociate din state membre diferite, România este de acord cu textul înaintat de Comisie;

— România susține implementarea regimurilor Patent box în linie cu abordare nexus, agreată la nivelul Codului de conduită, pentru a se asigura aplicarea regimurilor fiscale preferențiale doar acolo unde există o legătură directă între acordarea beneficiilor fiscale și activitățile de cercetare-dezvoltare desfășurate. Referitor la activitatea viitoare a grupului Codului de conduită, România susține întărirea activității și rolului grupului pentru coordonarea și armonizarea sistemelor fiscale ale statelor membre.

II. Se recomandă:

— măsurile propuse de Comisie trebuie să fie proporționale cu obiectivele vizate, având în vedere că transferurile de profit în cadrul companiilor transfrontaliere pot conduce la abordări inechitabile și la anumite dezavantaje pentru companiile transfrontaliere originare din UE comparativ cu cele din non-UE;

— orice decizie a Comisiei să nu afecteze suveranitatea fiscală a României în privința taxelor, ceea ce ar însemna o amenințare la adresa economiei românești.

În urma dezbaterii, membrii comisiei, în concordanță cu evaluările făcute, au hotărât cu majoritate de voturi adoptarea prezentului raport, care va fi transmis Plenului, spre dezbateri și adoptare, precum și transmiterea unei opinii către Comisia Europeană.

Art. 2. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Această hotărâre a fost adoptată de Senatul României în ședința din 8 februarie 2016, în conformitate cu prevederile art. 771 din Regulamentul Senatului și ale art. 5 lit. f) și art. 30 lit. b) din anexa la Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, cu modificările și completările ulterioare.

PREȘEDINTELE SENATULUI
CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

București, 8 februarie 2016.
Nr. 7.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
SENATUL

HOTĂRÂRE
cu privire la propunerea de Directivă a Consiliului de modificare a Directivei 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată, în ceea ce privește durata obligației de respectare a cotei standard minime COM (2015) 646 final

În temeiul dispozițiilor art. 67, art. 148 alin. (2) și (3) din Constituția României, republicată, și al Protocolului (nr. 2) anexat Tratatului de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunității Europene, semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007, ratificat prin Legea nr. 13/2008, având în vedere Raportul Comisiei pentru afaceri europene nr. 38 din 3 februarie 2016,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Comisia pentru afaceri europene a fost sesizată cu raport la Propunerea de Directivă a Consiliului de modificare a Directivei 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată, în ceea ce privește durata obligației de respectare a cotei standard minime COM (2015) 646 având în vedere examinarea potrivit Protocolului (nr. 2) anexat Tratatului de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunităților Europene, semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007, ratificat prin Legea nr. 13/2008.

În cadrul Comisiei pentru afaceri europene, raportor a fost domnul senator Eugen Teodorovici.

În ședința Comisiei pentru afaceri europene din data de 2 februarie 2016 a fost analizat punctul de vedere al Ministerului Afacerilor Externe și al Ministerului Finanțelor Publice. A fost analizat, de asemenea, procesul-verbal al Comisiei economice,

industrii și servicii, prin care se arată că propunerea respectă principiul subsidiarității și proporționalității.

Temeiul juridic al actului legislativ propus este art. 113 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE).

Directiva 92/77/CEE a introdus un sistem de cote minime. Aceasta prevedea că, de la 1 ianuarie 1993 până la 31 decembrie 1996, cota standard nu putea fi mai mică de 15% în niciun stat membru. Valabilitatea acestei dispoziții a fost prelungită de cinci ori și dispoziția s-a aplicat până la 31 decembrie 2015.

Prin modificările recente ale Directivei privind TVA, s-a pus în aplicare impozitarea la destinație, întrucât aceasta reduce numărul tranzacțiilor transfrontaliere vizând cote mai mici de TVA, care conduc la denaturarea concurenței.

Cu toate acestea, este o practică comună ca, în domeniul taxelor indirecte, atât pentru accize, cât și pentru TVA, să se

stabilească cote minime, în special având în vedere faptul că TVA-ul aplicat la locul de origine, mai degrabă decât la locul de destinație, se aplică încă pentru comerțul transfrontalier și pentru vânzările la distanță sub un anumit prag.

În prezent, toate statele membre aplică o cotă standard mai mare de 15%. Dispozițiile actuale asigură, de asemenea, o marjă de manevră pentru statele membre, oferindu-le posibilitatea să efectueze reforme în materie de TVA vizând reducerea cotei standard prin lărgirea bazei TVA și prin limitarea utilizării cotelor reduse.

În aceste circumstanțe și în așteptarea deciziilor privind forma finală a regimului definitiv, pare oportun să se păstreze principiul unei valori minime de 15% pentru cota standard TVA și să se propună prelungirea dispozițiilor actuale cu 2 ani, până la 31 decembrie 2017. Acest termen garantează că părțile interesate se bucură de certitudinea juridică necesară și ar trebui să permită o dezbatere mai cuprinzătoare privind cotele TVA în contextul viitorului plan de acțiune privind TVA.

Având în vedere importanța și amploarea problematicii, obiectivele propunerii nu pot fi realizate într-o măsură suficientă de către statele membre, deoarece Uniunea Europeană a

stabilit deja dispoziții armonizate privind aplicarea cotelor de TVA prin Directiva privind TVA. Aceste dispoziții pot fi modificate, iar valabilitatea lor poate fi prelungită numai printr-un act al Uniunii Europene, iar legislațiile statelor membre nu se pot abate de la normele armonizate. Prin urmare, propunerea respectă principiul subsidiarității.

Prezenta propunere menține situația actuală, în care statele membre aplică o cotă standard de TVA de minimum 15%. Având în vedere că propunerea doar prelungeste perioada în care un act existent se aplică, măsura este proporțională cu scopul urmărit. Propunerea nu implică nici costuri financiare din partea UE și nu generează o nouă sarcină financiară pentru întreprinderi sau consumatori, respectând astfel principiul proporționalității.

În urma dezbaterii, membrii Comisiei pentru Afaceri Europene au hotărât cu majoritate de voturi că prezenta propunere de regulament respectă principiul subsidiarității și principiul proporționalității.

Art. 2. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Această hotărâre a fost adoptată de Senatul României în ședința din 8 februarie 2016, în conformitate cu prevederile art. 771 din Regulamentul Senatului și ale art. 5 lit. f) și art. 30 lit. b) din anexa la Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, cu modificările și completările ulterioare.

PREȘEDINTELE SENATULUI
CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

București, 8 februarie 2016.
Nr. 8.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
SENATUL

HOTĂRÂRE
cu privire la propunerea de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului de modificare a Regulamentului (UE) nr. 575/2013 în ceea ce privește derogările prevăzute pentru comerțanții de mărfuri COM (2015) 648 final

În temeiul dispozițiilor art. 67, art. 148 alin. (2) și (3) din Constituția României, republicată, și al Protocolului (nr. 2) anexat Tratatului de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunității Europene, semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007, ratificat prin Legea nr. 13/2008, având în vedere Raportul Comisiei pentru afaceri europene nr. 39 din 3 februarie 2016,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Comisia pentru afaceri europene a fost sesizată cu raport la Propunerea de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului de modificare a Regulamentului (UE) nr. 575/2013 în ceea ce privește derogările prevăzute pentru comerțanții de mărfuri COM (2015) 648 final, având în vedere examinarea potrivit Protocolului (nr. 2) anexat Tratatului de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunităților Europene, semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007, ratificat prin Legea nr. 13/2008.

În cadrul Comisiei pentru afaceri europene, raportor a fost doamna senator Gabriela Crețu.

În ședința Comisiei pentru afaceri europene din data de 2 februarie 2016 a fost analizat punctul de vedere al Ministerului Afacerilor Externe și al Autorității de Supraveghere Financiară. A fost analizat, de asemenea, Procesul-verbal nr. 530/25.01.2016 al Comisiei economice, industriei și servicii, prin care se arată că propunerea respectă principiul subsidiarității și proporționalității.

Actul legislativ propus are ca fundamentare juridică Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special art. 114, iar documentele europene la care se raportează sunt:

— Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și societățile de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (CRR);

— Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (CRD);

— Directiva 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind piețele instrumentelor financiare, de modificare a Directivelor 85/611/CEE și 93/6/CEE ale Consiliului și a Directivei 2000/12/CE a Parlamentului European și a Consiliului de abrogare a Directivei 93/22/CEE a Consiliului;

— Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind piețele instrumentelor financiare și de modificare a Directivei 2002/92/CE și a Directivei 2011/61/UE (MiFID 2).

Scopul prezentei propuneri este de a prelungi tratamentul aplicat în prezent comercianților de mărfuri până când se va finaliza reexaminarea cadrului pentru societățile de investiții și până când vor fi puse în aplicare eventualele modificări aduse cadrului prudențial existent care decurg din aceasta.

Termenul „comerciant de mărfuri” acoperă un spectru larg de actori de pe piața energiei și a mărfurilor: pentru unii, care pot fi asimilați întreprinderilor de investiții în privința funcțiilor și a riscurilor, negocierea de contracte derivate pe mărfuri constituie singura activitate, în schimb, pentru alții, ea reprezintă doar o activitate auxiliară a producției de mărfuri. Cerințele stabilite în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 (*Regulamentul privind cerințele de capital sau CRR*) și în Directiva 2013/36/UE (*Directiva privind cerințele de capital sau CRD*) se aplică atât instituțiilor de credit, cât și societăților de investiții. Regimul prudențial aplicabil societăților de investiții este derivat din regimul instituțiilor de credit, fiind adaptat în funcție de serviciile de investiții pe care le furnizează.

Art. 493 alin. (1) și art. 498 alin. (1) din CRR acordă comercianților de mărfuri („firmelor de investiții a căror activitate principală constă exclusiv în furnizarea de servicii de investiții sau de activități legate de instrumentele financiare prevăzute la secțiunea C punctele 5, 6, 7, 9 și 10 din anexa I la Directiva

2004/39/CE și căroră Directiva 93/22/CEE a Consiliului din 10 mai 1993 privind serviciile de investiții în domeniul valorilor mobiliare nu li s-a aplicat la 31 decembrie 2006”) o derogare de la respectarea cerințelor privind expunerile mari și, respectiv, a cerințelor de fonduri proprii.

Ambele derogări expiră la 31 decembrie 2017. Având în vedere faptul că în prezent cadrul prudențial aplicabil societăților de investiții prevăzut de CRR și de CRD este în curs de revizuire, Uniunea Europeană consideră necesară prelungirea valabilității derogărilor.

Prezenta propunere este legată și de apariția legislației de punere în aplicare a Directivei 2014/65/UE (*MiFID 2*) prin care se vor identifica acei comercianți de mărfuri ce vor fi clasificați ca societăți de investiții. De asemenea, propunerea este legată de politicile din domeniul piețelor energetice, dat fiind că unii comercianți de mărfuri sunt activi pe astfel de piețe (poate chiar să facă parte din mari grupuri energetice).

În urma dezbaterii, membrii Comisiei pentru afaceri europene au hotărât cu majoritate de voturi că prezenta propunere de regulament respectă principiul subsidiarității și principiul proporționalității.

Art. 2. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Această hotărâre a fost adoptată de Senatul României în ședința din 8 februarie 2016, în conformitate cu prevederile art. 771 din Regulamentul Senatului și ale art. 5 lit. f) și art. 30 lit. b) din anexa la Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, cu modificările și completările ulterioare.

PREȘEDINTELE SENATULUI

CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

București, 8 februarie 2016.

Nr. 9.

DECRETE

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

**privind acordarea gradului de general de brigadă cu o stea,
la trecerea în rezervă, unui colonel din Serviciul Român
de Informații**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. b) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, ale Legii nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale Legii nr. 415/2002 privind organizarea și funcționarea Consiliului Suprem de Apărare a Țării, cu modificările ulterioare, având în vedere propunerea directorului Serviciului Român de Informații și Hotărârea Consiliului Suprem de Apărare a Țării nr. 11/2016,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Domnului colonel Jderu *Neculai* Gheorghe i se acordă gradul de general de brigadă cu o stea și trece în rezervă cu noul grad.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

**În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.**

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

București, 9 februarie 2016.
Nr. 249.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 784**

din 17 noiembrie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2014 pentru modificarea și completarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și ale art. 3 alin. (3) teza a doua, art. 102 alin. (2), art. 342, art. 343, art. 344 alin. (1)—(3), art. 345 alin. (2) și (3), art. 346 alin. (2)—(7), art. 347 alin. (2) și art. 348 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2014 pentru modificarea și completarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, ale art. 3 alin. (1) lit. c) și alin. (3) teza a doua și art. 102 din Codul de procedură penală și ale titlului II din Partea specială a Codului de procedură penală, cu excepția prevederilor art. 344 alin. (4), art. 345 alin. (1), art. 346 alin. (1) și art. 347 alin. (3) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Vasile Nicolae Ghimbir în Dosarul nr. 451/337/2015/a1 al Judecătoria Zalău, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 508 D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa autorului excepției. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca devenită inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 347 alin. (1) din Codul de procedură penală, ca urmare a pronunțării de către Curtea Constituțională a Deciziei nr. 631 din 8 octombrie 2015.

4. Se solicită, totodată, respingerea ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 102 alin. (2), art. 342, art. 343, art. 344 alin. (1)—(3), art. 345 alin. (2) și (3), art. 346 alin. (2)—(7), art. 347 alin. (2) și art. 348 din Codul de procedură penală și menținerea jurisprudenței Curții Constituționale în această materie, având în vedere faptul că acestea au făcut de mai multe ori obiectul controlului de constituționalitate. În acest sens, referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (2) din Codul de procedură penală, se face trimitere la Decizia Curții Constituționale nr. 383 din 27 mai 2015.

5. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2014, se arată că și aceasta este neîntemeiată, norma criticată fiind una tranzitorie, care și-a încetat efectul în scurt timp de la adoptarea actului normativ criticat. Se susține, în acest sens, că, în ciuda susținerilor autorului, acesta dispunea de suficiente garanții procesuale pentru apărarea intereselor sale procesuale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

6. Prin Încheierea din 11 martie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 451/337/2015/a1, **Judecătoria Zalău a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2014 pentru modificarea și completarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, ale art. 3 alin. (1) lit. c) și alin. (3) teza a doua și art. 102 din Codul de procedură penală și ale titlului II din Partea specială a Codului de procedură penală, cu excepția prevederilor art. 344 alin. (4), art. 345 alin. (1), art. 346 alin. (1) și art. 347 alin. (3) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Vasile Nicolae Ghimbir într-o cauză având ca obiect verificarea legalității și temeiniciei măsurii preventive a controlului judiciar.**

7. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** cu privire la pretinsa neconstituționalitate a dispozițiilor art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2014, se susține că acestea prevăd aplicarea retroactivă a măsurilor preventive ale controlului judiciar și controlului judiciar pe cauțiune, producând efecte asupra unor situații juridice născute sub imperiul normelor de procedură penală aplicabile înaintea intrării lor în vigoare, cu consecința încălcării dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție referitoare la neretroactivitatea legii.

8. Referitor la prevederile art. 3 alin. (1) lit. c) și alin. (3) teza a doua din Codul de procedură penală, se arată că funcția de verificare a legalității trimiterii sau netrimiterii în judecată nu este compatibilă cu funcția de judecată, în caz contrar textele criticate contravenind dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (3) și prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Se susține că judecătorul de cameră preliminară, deși reprezintă un filtru cu privire la legalitatea sesizării instanței, nu poate face abstracție de substanța probelor, chiar și nelegal administrate, fiindu-i astfel afectată formarea convingerii cu privire la nevinovăția unui inculpat.

9. În privința pretensei neconstituționalității a prevederilor art. 102 din Codul de procedură penală, se susține că acestea contravin dispozițiilor art. 1 alin. (5), art. 20 alin. (2) și art. 21 alin. (3) din Constituție. Se arată că normele penale și procesul penal în vigoare nu definesc noțiunea de „excludere a probelor”, motiv pentru care textul criticat nu îndeplinește cerința previzibilității legii penale. Se arată că, pentru același motiv, prevederile art. 102 din Codul de procedură penală contravin dispozițiilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil, acest drept nefiind asigurat câtă vreme textul criticat dă posibilitatea ca în faza de judecată, ulterioră camerei preliminare, să fie folosite probe nelegal administrate în faza urmăririi penale. Se arată că, în acest fel, prevederile art. 102 din Codul de procedură penală contravin normei constituționale de la art. 20 alin. (2). Se mai susține că aplicarea textului criticat nu permite atingerea scopului procedurii camerei preliminare, acela de eficientizare și profesionalizare a organelor de urmărire penală.

10. Cu privire la pretinsa neconstituționalitate a prevederilor titlului II al Părții speciale a Codului de procedură penală, se arată că, întrucât judecătorul de cameră preliminară care dispune începerea judecării exercită și funcția de judecată în cauză, este încălcat dreptul la un proces echitabil. În acest sens, se menționează că imparțialitatea unui astfel de judecător este afectată de verificarea legalității administrării probelor, operațiune cu ocazia căreia nu poate face abstracție de conținutul acestora. Se mai arată că dreptul la un proces echitabil presupune soluționarea cauzelor de către o instanță independentă și imparțială. Se susține, totodată, că stabilirea unor termene fixe, indiferent de complexitatea cauzelor, duce la prelungirea nejustificată a proceselor penale. Se mai arată că sancțiunea decăderii din dreptul de a formula cereri și excepții în legătură cu legalitatea sesizării instanței, cu competența acesteia și cu legalitatea probelor și a actelor de urmărire penală, în măsura în care aceste excepții și cereri nu au fost invocate în procedura de cameră preliminară, încalcă dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil și duce la pronunțarea unor hotărâri judecătorești de condamnare pe baza unor probe nelegal administrate. Se susține că dispozițiile art. 347 alin. (2) din Codul de procedură penală încalcă dreptul la un proces echitabil, întrucât, în cazul în care se judecă o contestație împotriva unei încheieri a judecătorului de cameră preliminară de la o judecatorie, soluționarea respectivei contestații revine judecătorului de cameră preliminară de la tribunal, iar soluția astfel pronunțată de către tribunal va fi opozabilă curții de apel, în situația declarării apelului împotriva sentinței judecătorești. Se observă că, în situația în care judecătorul de cameră preliminară constată neregularități ale actului de sesizare, încheierea se comunică parchetului care a emis rechizitoriul, care are la dispoziție un termen de 5 zile pentru remedierea respectivelor neregularități. Se arată că, în cazul în care nu s-au formulat cereri sau excepții, și nici nu au fost ridicate din oficiu, la expirarea termenelor prevăzute de lege, judecătorul de cameră preliminară constată legalitatea sesizării instanței, a administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală și dispune începerea judecării; cauzele vor fi restituite la parchet dacă rechizitoriul este neregularitar întocmit, iar aceste neregularități nu se pot remedia de procuror în termenul mai sus arătat, dacă neregularitatea atrage imposibilitatea stabilirii

obiectului sau limitelor judecării, dacă au fost excluse toate probele administrate în cursul urmăririi penale, precum și în situația în care procurorul solicită restituirea cauzei, pentru a remedia neregularitățile, sau acesta nu le remediază în termenul de 5 zile prevăzut de lege. În toate celelalte cazuri în care a constatat neregularități ale actului de sesizare, a exclus una sau mai multe probe administrate ori a sancționat actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii, judecătorul de cameră preliminară dispune începerea judecării.

11. Se subliniază că, potrivit art. 21 din Constituție, orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime și nicio lege nu poate îngreuna exercitarea acestui drept. Totodată, conform art. 6 paragraful 1 din Convenție, orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, iar hotărârea cu privire la aceasta trebuie să fie pronunțată în mod public, accesul în sala de ședință putând fi interzis presei și publicului pe întreaga durată a procesului sau a unei părți a acestuia, în interesul moralității, al ordinii publice sau al securității naționale.

12. **Judecătoria Zalău** opinează că excepția de neconstituționalitate este întemeiată din perspectiva criticilor referitoare la prevederile art. 344 alin. (3) și ale art. 347 alin. (1) din Codul de procedură penală, și neîntemeiată din perspectiva celorlalte critici de neconstituționalitate.

13. Cu privire la dispozițiile art. 344 alin. (3) din Codul de procedură penală, se arată că acestea sunt neconstituționale având în vedere faptul că, potrivit textului criticat coroborat cu dispozițiile art. 93 alin. (4) și (5) din Codul de procedură penală, judecătorul de cameră preliminară nu poate desemna un apărător din oficiu care să asigure asistența juridică a părții civile sau a părții responsabile civilmente, care să poată formula cereri și excepții cu privire la competența și legalitatea sesizării instanței, a administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală.

14. Referitor la prevederile art. 347 alin. (1) din Codul de procedură penală, se susține că acestea sunt neconstituționale pentru că nu permit părții civile și părții responsabile civilmente să formuleze contestații cu privire la modul de soluționare a cererilor și excepțiilor, precum și a soluțiilor dispuse în procedura de cameră preliminară.

15. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

16. **Avocatul Poporului** apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată în prezenta cauză este neîntemeiată. Referitor la prevederile art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2014, se arată că acestea nu conțin prevederi prin care să se indice aplicarea retroactivă a acestora, motiv pentru care nu se poate reține că textul criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (2). În ceea ce privește dispozițiile art. 3 alin. (1) lit. c) și alin. (3) teza a doua din Codul de procedură penală, se apreciază că acestea au ca scop înlăturarea duratei excesive a procedurilor în faza judecării, fiind, în același timp, un remediu procesual menit să răspundă exigențelor de legalitate, celeritate și echitate a procesului penal. Se face trimitere la jurisprudența Curții Constituționale și se conchide că textele analizate nu încalcă dispozițiile

constituționale invocate de autorul excepției. Referitor la dispozițiile art. 342, art. 343, art. 344 alin. (1)—(3), art. 345 alin. (2) și (3), art. 346 alin. (2)—(7), art. 347 alin. (1) și (2) și art. 348 din Codul de procedură penală, se face trimitere la soluția și la considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 663 din 11 noiembrie 2014. Se susține că textele criticate sunt constituționale în raport cu criticile formulate. Cu privire la art. 102 din Codul de procedură penală, se arată că acestea nu aduc atingere sub niciun aspect dreptului părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.

17. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

18. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

19. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2014 pentru modificarea și completarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, ale art. 3 alin. (1) lit. c) și alin. (3) teza a doua și art. 102 din Codul de procedură penală și ale titlului II din Partea specială a Codului de procedură penală, cu excepția prevederilor art. 344 alin. (4), art. 345 alin. (1), art. 346 alin. (1) și art. 347 alin. (3) din Codul de procedură penală. Din analiza excepției de neconstituționalitate, Curtea reține că, în realitate, autorul critică prevederile art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2014 pentru modificarea și completarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 911 din 15 decembrie 2014, și ale art. 3 alin. (3) teza a doua, art. 102 alin. (2), art. 342, art. 343, art. 344 alin. (1)—(3), art. 345 alin. (2) și (3), art. 346 alin. (2)—(7), art. 347 alin. (2) și art. 348 din Codul de procedură penală. Textele criticate au următorul cuprins:

— Art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2014: „(1) Măsura preventivă a controlului judiciar și cea a controlului judiciar pe cauțiune, aflate în curs de executare la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, continuă și se mențin până la efectuarea verificării prevăzute la alin. (2).

(2) În termen de cel mult 60 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, procurorul, în cauzele aflate în cursul urmăririi penale, judecătorul de cameră preliminară, în procedura de cameră preliminară, și instanța, în cursul judecării, verifică din oficiu dacă subsistă temeiurile care au determinat luarea măsurii preventive a controlului judiciar sau a controlului judiciar pe cauțiune ori dacă există temeiuri noi care justifică una dintre aceste măsuri preventive, dispunând, după caz, prelungirea, menținerea sau revocarea măsurii preventive, dispozițiile art. 207, 208, 215¹ și 216 din Codul de procedură penală aplicându-se în mod corespunzător.”;

— Art. 3 alin. (3) teza a doua: „În desfășurarea aceluiași proces penal, exercitarea unei funcții judiciare este incompatibilă

cu exercitarea unei alte funcții judiciare, cu excepția celei prevăzute la alin. (1) lit. c), care este compatibilă cu funcția de judecată.”;

— Art. 102 alin. (2): „(2) Probele obținute în mod nelegal nu pot fi folosite în procesul penal.”;

— Art. 342: „Obiectul procedurii camerei preliminare îl constituie verificarea, după trimiterea în judecată, a competenței și a legalității sesizării instanței, precum și verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală.”;

— Art. 343: „Durata procedurii în camera preliminară este de cel mult 60 de zile de la data înregistrării cauzei la instanță.”;

— Art. 344 alin. (1)—(3): „(1) După sesizarea instanței prin rechizitoriu, dosarul se repartizează aleatoriu judecătorului de cameră preliminară.

(2) Copia certificată a rechizitoriului și, după caz, traducerea autorizată a acestuia se comunică inculpatului la locul de deținere ori, după caz, la adresa unde locuiește sau la adresa la care a solicitat comunicarea actelor de procedură, aducându-i-se totodată la cunoștință obiectul procedurii în camera preliminară, dreptul de a-și angaja un apărător și termenul în care, de la data comunicării, poate formula în scris cereri și excepții cu privire la legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală. Termenul este stabilit de către judecătorul de cameră preliminară, în funcție de complexitatea și particularitățile cauzei, dar nu poate fi mai scurt de 20 de zile.

(3) În cazurile prevăzute de art. 90, judecătorul de cameră preliminară ia măsuri pentru desemnarea unui apărător din oficiu și stabilește, în funcție de complexitatea și particularitățile cauzei, termenul în care acesta poate formula în scris cereri și excepții cu privire la legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală, care nu poate fi mai scurt de 20 de zile.”;

— Art. 345 alin. (2) și (3): „(2) În cazul în care judecătorul de cameră preliminară constată neregularități ale actului de sesizare, în cazul în care sancționează potrivit art. 280—282 actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii ori dacă exclude una sau mai multe probe administrate, încheierea se comunică de îndată parchetului care a emis rechizitoriul.

(3) În termen de 5 zile de la comunicare, procurorul remediază neregularitățile actului de sesizare și comunică judecătorului de cameră preliminară dacă menține dispoziția de trimitere în judecată ori solicită restituirea cauzei.”;

— Art. 346 alin. (2)—(7): „(2) Dacă nu s-au formulat cereri și excepții ori nu a ridicat din oficiu excepții, la expirarea termenelor prevăzute la art. 344 alin. (2) sau (3), judecătorul de cameră preliminară constată legalitatea sesizării instanței, a administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală și dispune începerea judecării.

(3) Judecătorul de cameră preliminară restituie cauza la parchet dacă:

a) rechizitoriul este neregularitar întocmit, iar neregularitatea nu a fost remediată de procuror în termenul prevăzut la art. 345 alin. (3), dacă neregularitatea atrage imposibilitatea stabilirii obiectului sau limitelor judecării;

b) a exclus toate probele administrate în cursul urmăririi penale;

c) procurorul solicită restituirea cauzei, în condițiile art. 345 alin. (3), ori nu răspunde în termenul prevăzut de aceleași dispoziții.

(4) În toate celelalte cazuri în care a constatat neregularități ale actului de sesizare, a exclus una sau mai multe probe administrate ori a sancționat potrivit art. 280—282 actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii, judecătorul de cameră preliminară dispune începerea judecării.

(5) Probele excluse nu pot fi avute în vedere la judecata în fond a cauzei.

(6) Dacă apreciază că instanța sesizată nu este competentă, judecătorul de cameră preliminară procedează potrivit art. 50 și 51, care se aplică în mod corespunzător.

(7) Judecătorul de cameră preliminară care a dispus începerea judecării exercită funcția de judecată în cauză.”;

— Art. 347 alin. (2): „Contestația se judecă de către judecătorul de cameră preliminară de la instanța ierarhic superioară celei sesizate. Când instanța sesizată este Înalta Curte de Casație și Justiție, contestația se judecă de către completul competent, potrivit legii.”;

— Art. 348: „(1) Judecătorul de cameră preliminară se pronunță, la cerere sau din oficiu, cu privire la luarea, menținerea, înlocuirea, revocarea sau încetarea de drept a măsurilor preventive.

(2) În cauzele în care față de inculpat s-a dispus o măsură preventivă, judecătorul de cameră preliminară verifică legalitatea și temeinicia măsurii preventive, procedând potrivit dispozițiilor art. 207.”

20. Dispozițiile art. 3 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură penală au următorul cuprins: „În procesul penal se exercită următoarele funcții judiciare: [...] c) funcția de verificare a legalității trimiterii ori netrimiterii în judecată”.

21. Se susține că textele criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la statul român, art. 15 alin. (2) cu privire la neretroactivitatea legii, art. 20 alin. (2) referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului și ale art. 21 alin. (3) cu privire la accesul liber la justiție, precum și prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil.

22. Examinând excepția de neconstituționalitate, referitor la dispozițiile art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2014, Curtea constată că această ordonanță de urgență are ca obiect modificarea și completarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, ca urmare a faptului că, prin Decizia nr. 712 din 4 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 33 din 15 ianuarie 2015, instanța de contencios constituțional a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor art. 211—217 din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, întrucât încalcă art. 53 din Constituție referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți fundamentale cu raportare la libertatea individuală (art. 23), la libera circulație (art. 25) și la viața intimă, familială și privată (art. 26). Pentru a pronunța această soluție, Curtea a reținut faptul că noul Cod de procedură penală include, printre măsurile preventive, controlul judiciar și controlul judiciar pe cauțiune, fără a prevedea durata pentru care pot fi dispuse aceste măsuri. Scopul acestei ordonanțe de urgență a fost remedierea viciilor de neconstituționalitate constatate prin decizia anterior referită pentru a preveni o eventuală afectare a

proceselor penale, inclusiv a celor în curs de soluționare la acea dată, așa cum reiese din preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 82/2014.

23. În acest context, menținerea măsurii preventive a controlului judiciar și a controlului judiciar pe cauțiune, aflate în curs de executare la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 82/2014, până la verificarea lor, din oficiu, de către procuror, în cauzele aflate în cursul urmăririi penale, judecătorul de cameră preliminară, în procedura de cameră preliminară, și instanța, în cursul judecării, prevăzută la art. II din această ordonanță de urgență, apare ca o consecință firească a soluției pronunțate de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 712 din 4 decembrie 2014. Aceasta are ca finalitate supunerea acestor măsuri preventive dispuse înaintea datei de 4 decembrie 2014 controlului procurorului sau al judecătorului în scopul aplicării și în aceste cazuri a dispozițiilor legale referitoare la durata maximă a acestor măsuri. Nesupunerea măsurilor preventive a controlului judiciar și a controlului judiciar pe cauțiune, dispuse înaintea datei intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 82/2014, controlului prevăzut la art. II din acest act normativ, pentru a se determina dacă subzistă temeiurile care au determinat luarea lor sau dacă există temeiuri noi care justifică una dintre aceste măsuri preventive, cu aplicarea, în mod corespunzător, a prevederilor art. 207, 208, 215¹ și 216 din Codul de procedură penală, ar echivala cu menținerea stării de neconstituționalitate.

24. Pentru aceste motive, din perspectiva aplicării legii în timp, nu poate fi reținută încălcarea prin textul criticat a dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție referitor la principiul neretroactivității legii. Dimpotrivă, textele criticate reprezintă o aplicare a principiului activității legii procesual penale noi, de la data intrării sale în vigoare. În acest sens este și jurisprudența Curții Constituționale, potrivit căreia legea nouă este aplicabilă de îndată tuturor situațiilor care se vor constitui, se vor modifica sau se vor stinge după intrarea ei în vigoare, precum și tuturor efectelor produse de situațiile juridice formate după abrogarea legii vechi (a se vedea, în acest sens, cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 287 din 1 iulie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 729 din 12 august 2004).

25. În ceea ce privește dispozițiile art. 3 alin. (3) teza a doua din Codul de procedură penală, Curtea constată că, prin Decizia nr. 552 din 16 iulie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 707 din 21 septembrie 2015, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că soluția legislativă cuprinsă în textul criticat, conform căreia exercitarea funcției de verificare a legalității netrimiterii în judecată este compatibilă cu exercitarea funcției de judecată, este neconstituțională, respingând, totodată, ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (3) teza a doua din Codul de procedură penală, în privința soluției legislative conform căreia exercitarea funcției de verificare a legalității trimiterii în judecată este compatibilă cu exercitarea funcției de judecată.

26. S-a arătat că judecătorul care dispune începerea judecării, în baza art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală, este incompatibil să exercite și funcția de judecată, în caz contrar încălcându-se art. 21 alin. (3) din Constituție referitor la dreptul la un proces echitabil și art. 124 alin. (2) din Legea fundamentală, potrivit căruia justiția este unică, imparțială și egală pentru toți.

27. În ceea ce privește, soluția legislativă constatată ca fiind neconstituțională, prin Decizia nr. 552 din 16 iulie 2015, Curtea reține că autorul excepției de neconstituționalitate nu se află în situația reglementată prin această soluție legislativă. Cum, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispozițiile legale ce fac obiectul excepției de neconstituționalitate trebuie să aibă legătură cu soluționarea cauzei în care aceasta este invocată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (3) teza a doua din Codul de procedură penală, sub aspectul soluției legislative conform căreia exercitarea funcției de verificare a legalității netrimiterii în judecată este compatibilă cu exercitarea funcției de judecată, urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

28. Având în vedere aceeași decizie, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (3) teza a doua din Codul de procedură penală, sub aspectul soluției legislative conform căreia exercitarea funcției de verificare a legalității trimiterii în judecată este compatibilă cu exercitarea funcției de judecată, urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

29. Tot prin Decizia nr. 552 din 16 iulie 2015, paragraful 28, și prin Decizia nr. 663 din 11 noiembrie 2014, paragraful 24, Curtea a constatat că prevederile art. 342, art. 343, art. 344 alin. (1)—(3), art. 345 alin. (2) și (3), art. 346 alin. (2)—(7), art. 347 alin. (1) și (2) și art. 348 din Codul de procedură penală sunt constituționale, prin raportare la critici de neconstituționalitate similare. Prin deciziile anterior menționate, cu privire la dispozițiile legale supuse controlului de constituționalitate, Curtea a constatat că acestea reglementează cu privire la plângerea împotriva actelor procurorului, la procedura de soluționare după înregistrarea plângerii împotriva soluțiilor procurorului de urmărire sau netrimitere în judecată la judecătorul de cameră preliminară, la soluțiile pe care acesta le poate dispune și la ineficiența probelor care au fost excluse în cadrul controlului, la obiectul și durata procedurii în camera preliminară, la măsurile premergătoare, la constatarea unor neregularități ale actului de sesizare și la modul de soluționare a cererilor și a excepțiilor în procedura camerei preliminare, precum și împotriva soluțiilor prevăzute și la măsurile preventive în procedura de cameră preliminară. Or, aceste prevederi, prin prisma criticilor referitoare la rolul judecătorului de cameră preliminară care ar putea genera un blocaj al instanțelor de judecată, nu afectează drepturile procesuale ale procurorului, ale părților și ale subiecților procesuali principali, astfel încât, în raport cu aceste critici, excepția apare ca fiind neîntemeiată.

30. De asemenea, prin Decizia nr. 641 din 11 noiembrie 2014, paragraful 64, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 5 decembrie 2014, în ceea ce privește dispozițiile art. 345 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală, Curtea a observat că acestea reglementează procedura în camera preliminară referitoare la constatarea unor neregularități ale actului de sesizare, la sancționarea potrivit art. 280—282 din Codul de procedură penală a actelor de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii ori excluderea unor probe administrate, precum și remedierea de către procuror a neregularităților actului de sesizare. Referitor la aceste dispoziții, Curtea a reținut că acestea sunt criticate din perspectiva încălcării principiului contradictorialității și al dreptului la o procedură orală. Astfel, observând dispozițiile de lege criticate, precum și conținutul principiului contradictorialității și al dreptului la o procedură orală, Curtea a constatat că nu poate fi reținută

critica de neconstituționalitate formulată. Astfel, având în vedere competențele procurorului în procesul penal, Curtea a apreciat că este firesc ca încheierea prin care se constată neregularități ale actului de sesizare, prin care s-au sancționat, potrivit art. 280—282 din Codul de procedură penală, actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii ori prin care s-au exclus probe administrate, să fie comunicată procurorului, doar acesta din urmă putând fi în măsură să remedieze aceste neajunsuri.

31. Referitor la dispozițiile art. 347 alin. (2) din Codul de procedură penală, Curtea a reținut că acestea reglementează contestația cu privire la modul de soluționare a cererilor și a excepțiilor în procedura camerei preliminare, precum și împotriva soluțiilor prevăzute de art. 346 alin. (3) și (5) din același cod. Curtea a constatat că aceste dispoziții, prin prisma criticilor formulate, nu impiedică asupra drepturilor procesuale ale procurorului și inculpatului, astfel încât în raport cu aceste critici excepția apare ca fiind neîntemeiată.

32. Prin Decizia nr. 383 din 27 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 535 din 17 iulie 2015, Curtea Constituțională, prin raportare la critici de neconstituționalitate similare, a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 102 alin. (2) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

33. Cu privire la dispozițiile art. 102 alin. (2) din Codul de procedură penală, Curtea a constatat că, potrivit art. 97 alin. (1) din Codul de procedură penală, prin probă se înțelege orice element de fapt care servește la constatarea existenței sau inexistenței unei infracțiuni, la identificarea persoanei care a săvârșit-o și la cunoașterea împrejurărilor necesare pentru justa soluționare a cauzei și care contribuie la aflarea adevărului în procesul penal.

34. De asemenea, Curtea a reținut că informațiile furnizate de probe, prin conținutul lor, nu pot fi folosite în procesul penal decât prin modalități expres prevăzute în Codul de procedură penală. Acestea reprezintă mijloacele de probă. Conform art. 97 alin. (2) din Codul de procedură penală, proba se obține în procesul penal prin următoarele mijloace de probă: a) declarațiile suspectului sau ale inculpatului; b) declarațiile persoanei vătămate; c) declarațiile părții civile sau ale părții responsabile civilmente; d) declarațiile martorilor; e) înscrisuri, rapoarte de expertiză sau constatare, procese-verbale, fotografiile, mijloace materiale de probă; și f) orice alt mijloc de probă care nu este interzis prin lege.

35. Curtea a reținut că, în continuarea articolelor mai sus analizate, Codul de procedură penală prevede la art. 97 alin. (3) că procedeul probatoriu este modalitatea legală de obținere a mijlocului de probă. În acest sens, sunt reglementate, în cuprinsul titlului IV din Partea generală a acestui cod, audierea persoanelor (art. 104—131), identificarea persoanelor și a obiectelor (art. 132—137), metode speciale de supraveghere sau cercetare (art. 138—153), conservarea datelor informatice (art. 154), percheziția și ridicarea de obiecte și înscrisuri (art. 156—171), expertiza și constatarea (art. 172—191), cercetarea locului faptei și reconstituirea (art. 192—195), fotografierea și luarea amprentelor suspectului, inculpatului sau ale altor persoane (art. 196), mijloacele materiale de probă (la art. 197), înscrisurile (art. 198—201).

36. Prin urmare, Curtea a constatat că legea procesual penală delimitează conceptual cele trei noțiuni: probă, mijloc de probă și procedeu probatoriu. Cu toate că, deseori, în limbajul juridic curent noțiunea de probă, în sens larg, include atât proba propriu-zisă, cât și mijlocul de probă, sub aspect tehnic procesual, cele două noțiuni au conținuturi și sensuri distincte. Astfel, probele sunt elemente de fapt, în timp ce mijloacele de probă sunt modalități legale folosite pentru dovedirea elementelor de fapt. De asemenea, trebuie subliniată diferența dintre mijloacele de probă și procedeele probatorii, noțiuni aflate într-o relație etiologică. Spre exemplu, declarațiile suspectului sau ale inculpatului, declarațiile persoanei vătămate, ale părții civile sau ale părții responsabile civilmente, declarațiile martorilor și declarațiile experților sunt mijloace de probă obținute prin audierea acestor persoane sau prin procedee probatorii auxiliare, cum sunt confruntarea sau videoconferința; înscrisurile și mijloacele materiale de probă, ca mijloace de probă, pot fi obținute prin procedee probatorii ca percheziția, ridicarea de obiecte și înscrisuri, cercetarea locului faptei, reconstituirea sau reținerea, predarea și percheziționarea trimiterilor poștale; rapoartele de expertiză, ca mijloace de probă, sunt obținute prin expertize, ca procedee probatorii; iar procesele-verbale, ca mijloace de probă, sunt obținute prin procedee probatorii precum identificarea persoanelor și a obiectelor, metode speciale de supraveghere sau cercetare, amprentarea suspectului, inculpatului sau a altor persoane sau utilizarea investigatorilor sub acoperire, a celor cu identitate reală sau a colaboratorilor; iar fotografia, ca mijloc de probă, se obține prin procedeul probatoriu al fotografierii.

37. Astfel, Curtea a constatat că o probă nu poate fi obținută nelegal decât dacă mijlocul de probă și/sau procedeul probatoriu prin care este obținută este nelegal, aceasta presupunând

nelegalitatea dispunerii, autorizării sau administrării probei. Or, nelegalitatea acestora este sancționată de prevederile art. 102 alin. (3) din Codul de procedură penală, prin aplicarea regimului nulității absolute sau relative. Aceasta, deoarece nulitățile, așa cum sunt ele reglementate la art. 280—282 din Codul de procedură penală, privesc doar actele procedurale și procesuale, adică mijloacele de probă și procedeele probatorii, și nicidecum probele în sine, care nu sunt decât elemente de fapt. Prin urmare, este firească aplicarea regimului nulităților, conform art. 102 alin. (3) din Codul de procedură penală, doar actelor prin care s-a dispus sau s-a autorizat proba sau actelor prin care s-a administrat aceasta. Doar aceste acte pot fi lovite de nulitate absolută sau relativă, aceasta din urmă presupunând o încălcare a drepturilor unui participant la procesul penal, ce nu poate fi înlăturată altfel decât prin excluderea probei astfel obținute din procesul penal.

38. Așadar, Curtea a apreciat că art. 102 alin. (2) din Codul de procedură penală trebuie coroborat cu alin. (3) al acestui text legal, ceea ce înseamnă că probele obținute prin actele prevăzute la art. 102 alin. (3) din Codul de procedură penală nu pot fi folosite în procesul penal în condițiile în care aceste acte sunt lovite de nulitate absolută sau relativă. Cele două alineate nu reglementează instituții diferite, ci presupun întotdeauna aplicarea regimului nulităților în materia probațiunii, așa cum este acesta reglementat la art. 280—282 din Codul de procedură penală, iar rezultatul nulității actelor, respectiv a mijloacelor de probă și a procedeele probatorii, determină imposibilitatea folosirii probelor în proces.

39. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a schimba jurisprudența Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele deciziilor anterior arătate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

40. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (3) teza a doua din Codul de procedură penală în privința soluției legislative conform căreia exercitarea funcției de verificare a legalității netrimiterii în judecată este compatibilă cu exercitarea funcției de judecată, excepție ridicată de Vasile Nicolae Ghimbir în Dosarul nr. 451/337/2015/a1 al Judecătorei Zalău.

2. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate ridicată de același autor în același dosar și constată că dispozițiile art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2014 pentru modificarea și completarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, ale art. 3 alin. (3) teza a doua din Codul de procedură penală în privința soluției legislative conform căreia exercitarea funcției de verificare a legalității trimiterii în judecată este compatibilă cu exercitarea funcției de judecată și ale art. 102 alin. (2), art. 342, art. 343, art. 344 alin. (1)—(3), art. 345 alin. (2) și (3), art. 346 alin. (2)—(7), art. 347 alin. (2) și art. 348 din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Decizia se comunică Judecătorei Zalău și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința din data de 17 noiembrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind eliberarea domnului Tudor Prisecaru
din funcția de președinte, cu rang de secretar de stat,
al Autorității Naționale pentru Cercetare Științifică și Inovare**

Având în vedere propunerea ministrului educației naționale și cercetării științifice, formulată prin Adresa nr. 8.318 din 5 februarie 2016,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 4 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2014 privind stabilirea unor măsuri de reorganizare la nivelul administrației publice centrale și pentru modificarea și completarea unor acte normative, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 174/2015, cu modificările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Tudor Prisecaru se eliberează din funcția de președinte, cu rang de secretar de stat, al Autorității Naționale pentru Cercetare Științifică și Inovare.

PRIM-MINISTRU

DACIAN JULIEN CIOLOȘContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Sorin Sergiu Chelmu

București, 10 februarie 2016.

Nr. 49.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind numirea domnului Ioan Ursu
în funcția de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat,
al Autorității Naționale pentru Cercetare Științifică și Inovare**

Având în vedere propunerea ministrului educației naționale și cercetării științifice, formulată prin Adresa nr. 8.318 din 5 februarie 2016,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 4 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2014 privind stabilirea unor măsuri de reorganizare la nivelul administrației publice centrale și pentru modificarea și completarea unor acte normative, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 174/2015, cu modificările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Ioan Ursu se numește în funcția de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat, al Autorității Naționale pentru Cercetare Științifică și Inovare.

PRIM-MINISTRU

DACIAN JULIEN CIOLOȘContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Sorin Sergiu Chelmu

București, 10 februarie 2016.

Nr. 50.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind exercitarea atribuțiilor președintelui
Autorității Naționale pentru Cercetare Științifică și Inovare**

Având în vedere propunerea ministrului educației naționale și cercetării științifice, formulată prin Adresa nr. 8.318 din 5 februarie 2016,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Ioan Ursu, vicepreședinte cu rang de subsecretar de stat, exercită atribuțiile președintelui Autorității Naționale pentru Cercetare Științifică și Inovare până la numirea conducătorului instituției conform legii.

PRIM-MINISTRU

DACIAN JULIEN CIOLOȘContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Sorin Sergiu Chelmu

București, 10 februarie 2016.

Nr. 51.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind numirea domnului Andrei Butaru
în funcția de președinte, cu rang de secretar de stat,
al Autorității Naționale Sanitare Veterinare
și pentru Siguranța Alimentelor**

Având în vedere Adresa Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale nr. 203.330 din 3 februarie 2016, înregistrată la Cabinetul primului-ministru cu nr. 5/670 din 3 februarie 2016,

în temeiul art. 15 lit. a) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 6⁶ alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 215/2004, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Art. 1. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Andrei Butaru se numește în funcția de președinte, cu rang de secretar de stat, al Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor.

Art. 2. — La data prevăzută la art. 1 încetează aplicabilitatea Deciziei prim-ministrului nr. 374/2015 privind exercitarea atribuțiilor președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 951 din 22 decembrie 2015.

PRIM-MINISTRU

DACIAN JULIEN CIOLOȘContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Sorin Sergiu Chelmu

București, 10 februarie 2016.

Nr. 52.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL MUNCII, FAMILIEI, PROTECȚIEI SOCIALE
ȘI PERSOANELOR VÂRSTNICE

ORDIN

privind aprobarea modelului de cerere pentru solicitarea ajutoarelor de urgență suplimentare acordate însoțitorilor persoanelor rănite în tragicul eveniment din 30 octombrie 2015

Având în vedere art. 3 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2016 pentru acordarea unor ajutoare de urgență suplimentare în cazul persoanelor rănite în tragicul eveniment din 30 octombrie 2015,

în temeiul art. 18 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 344/2014 privind organizarea și funcționarea Ministerului Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice, precum și pentru modificarea unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul muncii, familiei, protecției sociale și persoanelor vârstnice emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă modelul cererii pentru solicitarea ajutorului de urgență suplimentar acordat însoțitorilor persoanele rănite în tragicul eveniment produs în clubul „Colectiv” din municipiul București, în data de 30 octombrie 2015, și care asigură sprijin pentru aceștia în perioadele în care efectuează servicii medicale în ambulatoriu, în țară sau în străinătate.

Art. 2. — Modelul cererii este prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul muncii, familiei, protecției sociale
și persoanelor vârstnice,
Claudia-Ana Costea

București, 9 februarie 2016.

Nr. 219.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2016 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2016 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

